

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid; MONTSE OLIVA
AVUI.CAT; SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Florence Jacquey

Presidenta d'Horitzó Europa
www.horitzo.eu

L'Europa que volem

L'Europe ne se fera pas d'un coup, ni dans une construction d'ensemble: elle se fera par des réalisations concrètes créant d'abord une solidarité de fait". Aquesta frase, pronunciada el 9 de maig de 1950 per l'aleshores ministre d'Exteriors francès, Robert Schuman, situa per primera vegada la idea de federació europea com a horitzó comú per als pobles d'Europa. El 1985, el Consell Europeu, reunit a Milà, va decidir retre homenatge a aquesta declaració tot fent del 9 de maig el Dia d'Europa. Amb les notes de la Novena Simfonia de Beethoven de fons, aquest dia convida cada any els ciutadans europeus a la reflexió. On és Europa? Què significa? De qui és?

A UN ANY DE LES PROPERES eleccions europees i quasi 60 anys després de la declaració Schuman, el balanç pot semblar trist. En les darres eleccions, Europa va patir un cop dur: menys d'un de cada dos ciutadans va fer l'esforç de votar. I és que, mentre la Comunitat dels orígens ens parlava al cor, l'actual Unió ens deixa freds. Com si la manera com els governs successius i la Comissió Europea han aixecat la casa comunitària hagués provocat en els ciutadans una mena de frustració latent.

ELS DIRIGENTS DIUEN QUE ESTAN preocupats per l'escassa participació a les eleccions europees, però, davant la dificultat de sensibilitzar els ciutadans de la importància i la incidència de la Unió Europea en la seva vida quotidiana, limiten l'explicació a un problema de comunicació. No seria hora d'escoltar les legítimes preguntes que es fan els europeus?

ELS POLÍTIQS DE TOTA TENDÈNCIA que en deu anys han ampliat Europa de 12 Estats a 15, i a 25, i ara a 27, no han explicat ni justificat prou les seves decisions. No s'han esforçat a explicar els avantatges, els inconvenients o les dificultats d'aquestes reformes. I la deriva continua. Els mètodes emprats per adoptar el Tractat de Lis-

“Exportar la democràcia suposa en primer lloc respectar-la. No es tracta tant d'apropar Europa als ciutadans com de tornar-la als ciutadans”

boa, successor de l'avortada Constitució rebutjada per dos països i posteriorment abandonada, ho demostren a bastament. Seguint l'exemple del president francès, la majoria dels Estats europeus han decidit no sotmetre el text a referèndum popular i han tirat pel dret, ratificant-lo directament per mitjà dels Parlaments estatals, cosa que agredeix de nou la democràcia i nega als europeus el dret d'implicar-se en les decisions que comprometen el seu destí.

DAVANT LA DESAFECCIÓ del poble ingrat, els nostres dirigents decideixen imposar les seves visions per la força. Contràriament a la generació precedent, marcada per la guerra i que raonava a llarg termini, els decisors polítics d'avui tenen la vista curta i el seu horitzó és estrictament local. No intenten construir una Europa amable i comprensible. Europa pretén rivalitzar amb la resta del planeta, i intenta esdevenir “l'àrea econòmica més competitiva del món”, però no s'ha pres la molèstia de dotar-se d'unes estructures apropiades ni d'un pressupost conseqüent.

DES DELS ANYS 90, EUROPA viu per damunt de les seves possibilitats, i s'obre a nous membres sense reformar unes institucions dissenyades, en l'inici del procés, només per a 6 països. Exportar la democràcia suposa en primer lloc respectar-la. No es tracta tant d'apropar Europa als ciutadans com de tornar-la als ciutadans. L'actual Europa, grisa i marcada per les visions nacionals i xovinistes, es mor.

LA UNIÓ POLÍTICA, PERÒ, encara és possible. És un objectiu assolible si s'implica els europeus en les decisions fonamentals que marquen el seu futur i si es compta amb uns polítics nacionals que acceptin retre comptes i que estiguin disposats a defensar-la i protegir-la, tot estenent el debat públic més enllà dels interessos nacionals. Els ciutadans reclamem tornar a ser actors de la construcció del nostre futur. No és Europa el nostre horitzó comú?

CARLOTA BOADA

EN DIRECTE

L'eix Barrera-Bertran

Enric Vila

Periodista i historiador

Saber que l'Heribert Barrera ha donat suport a l'Uriel Bertran signant a favor de la seva candidatura de cara al congrés d'ERC m'ha fer pensar una mica. Barrera, que és un polític format abans de la guerra, amb una cultura científica i humanística excepcional, i unes idees tirant a pessimistes i conservadores; Barrera, que fa uns anys va patir un linxament mediàtic; Barrera, que alguns ignorants tenen per un vell carcamal, ha donat suport al candidat més jove, més d'esquerres i més optimista del seu partit. Què tenen en comú? Jo diria que un lligam més profund que qualsevol ideologia, i és el fet de ser dos polítics que no estan empastifats pels fantasmes del franquisme.

Barrera i Bertran són dues generacions que s'abracen a través d'un abisme que hem salvat pels pèls. Sempre que em diuen que Franco ja fa temps que és mort em vénen ganes de riure. És com si, d'aquí a 30 anys, a les criatures de Joseph Fritzl els retraguessin que ja fa molt temps que van sortir del soterrani. Hi ha violències que marquen per sempre. Doncs bé: ni Barrera ni Bertran estan traumatitzats pel franquisme i, per tant, no només és lògic que s'entenguin sinó que és molt important. Si CiU representa el catalanisme majoritari, ERC és el pot de les essències. L'olla de grills que ara mateix tenen al partit és un mirall exacte del país. Però l'eix Barrera-Bertran és el senyal que es tanca l'etapa de la por promoguda pel franquisme, i que se n'obre una de nova en què tot el que vulguem serà possible.

‘Sis personatges en cerca d'autor’

Oriol Junqueras

Historiador

El 9 de maig del 1921 s'estrena ‘Sis personatges en cerca d'autor’, una de les obres més destacades de Luigi Pirandello. En aquest debut, però, el públic queda tan desconcer-

tat que interromp la representació amb crits de “Manicomi! Manicomi!”. De manera que, el 1925, Pirandello hi introdueix un pròleg aclaridor en què explica la gènesi, la temàtica i la intenció de l'obra.

L'argument és aparentment senzill. Fruit de les llargues estades d'un mariner en alta mar, la seva dona es deixa consolar pel mestre dels seus fills, fins a quedar-ne embaras-

sada; i, en una clara denúncia de la doble moral tradicional, la parella d'amants ordeix un pla per aconseguir que el mariner faci l'amor amb la seva dona i així justificar als ulls de la societat el futur naixement.

En realitat, però, *Sis personatges en cerca d'autor* aborda conceptes tan importants com la natura i les fronteres del jo. En altres paraules, què és allò que determina

la nostra personalitat individual, i quins són els límits entre allò que som, allò que representem i la percepció que els altres tenen de nosaltres. A més, en el camp de la representació escènica, es tracta d'un text que implica tot un procés indagatori sobre la naturalesa del teatre i un desenvolupament complex, a través del qual un autor maneja la trama i els personatges sobre l'escenari.

De tal manera que George Bernard Shaw considera que és l'obra més original de la història del teatre.

El tret amb què un dels personatges posa fi a la seva existència planteja una seguit de qüestions que condueixen Pirandello a escriure dues obres més (*Questa sera si recita a soggetto* i *Ciascuno a suo modo*), que completen una extraordinària trilogia del *teatro nel teatro*.